

# מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)



רווח אני בכח, תלמידי היקרים, ומכיר בעיניכם כי תאבדים הנכם מאד לשמע ולדעת מכל המתרחש אצלנו עכשיו ורוצים ייתם,

כמוכן, שאספר לכם קצת מבעד למסוה, כדרכי, מכל ההדשות המרעישות שאירעו בימים האחרונים: על המנדלים הפורחים באויר ועל בקורו של האמיר לכבוד "מתן תורה", וביחוד על הבשורות הטובות ישועות ונחמות שהביא לנו התלגרם של הזקן ממכה ב"דאר היום" — בשורה זו שמבשרים רק ע"י גוי ומכחישים מיד ע"י שוטר, כידוע — ועל מה עוד? על בונר, "לא" שיצא בדימוס ועל אוסיש"כן" שיצא בדימוס וגם על ה"רבי" שלנו ועל בני דודנו להבדיל, כלומר על ה"נדרחה" שלו ועל ה"יאחרציית" של הקגירה ביום שלשה יוני ואחרון אחרון

חביב — על משפטם של בני-חמר בעירנו בשבוע זה.

ברוך השם! אין לנו מה להתאונן: זה כמה לא היו לנו ענינים כל כך הרבה כמו שיש לנו עכשיו, אינטרסים עד כדי דפיקת-הלב, עד כדי קוצר-הנשימה ממש, וכשהקב"ה נותן, אומרת חותנתי שתחיה, הוא נותן בבת-אחת.

הנה, למשל, באסרו"הג של שבועות זו הלכתי לי בבקר, כדרכי, אל המשרד וראיתי פתאום כנופיא גדולה עומדת לפני שער המגרש הרוסי למול גן-העיר היפה והמחודש של יונה אמדורסקי. מיד עמדו שתי רגלי לפני השער וראיתי יהודי בעל שטרייבל מחו"ל ויהודיה בעלת, "זמה" פרטית על ראשה מטאה-שערים, עומדים שניהם באדם וחוה בשעתם ומדיינים בידיהם ורגליהם עם שני השוטרים-הכרובים העומדים כמלאכי חבלה ואינם נותנים להם להכנס, ולהטת החרב המתהפכת לשמר את דרך המגרש הרוסי בפני העוברים, וחלא מכירים אתם את טבעם של אחב"י? כשאומרים ליהודי:

לא! מסתמא הוא רוצה דוקא להכנס, יהרג ויעבור! אבל — לך דבר אל העצים ואל האבנים: השוטרים שלנו תקיפים בדעתם הם, ביחוד כלפי ישראל, ועומדים בדבורם, כמו שנאמר: "ומקלו יגיד לו". ושמעון הצדיק כל"ג בעמר זה יוניח! והמגרש הרוסי סגור ומסוגר כיריחו בשעתה, אין יוצא ואין בא חוץ מ"עזמות".

שאלתי את אחד מתלמידי שמצאתי שם — הם מצויים ב"ה בכל מקום ומלוא כל הארץ כבודם — ונתברר לי מיד כי היום יוסדהין של בני-דודנו מעיר-דינה, שלא רצו בשום אופן לומר: "אתה בחרתנו" כמו" עצה המחוקקת במקומם, עפ"י דין, ולפיכך נתבקשו היום לבית-דין-של-מעלה אשר במגרש הרוסי ומלמדים אותם פרק בפרשת "ואלה המשפטים". אנכי, נזכרתי שבעל-הטורים עושה שם נוטריקון על "המשפטים": "הדיינים מצויים שיעשו פורים-שפיענל (נוסחא אחרינא: פנטויה) לרם יעשו משפט" לקיים מה שנאמר: "ויקו למשפט ותגה משפט".

מה עשיתי? לא שהיתי הרבה, נשאתי את רגלי הביתה, הוצאתי מיד מארון-הזכור בית שלי את ה"קאסק" האנגלי דאשתקד וחבשתי אותו לראשי, מעשה "אנגלנדר" ממש, גם את התרבוש שלי המוכן אצלי לפורעניות וליום עברה, כמנהג אחינו הספרדים, תחבתי עמוק בכיס-מכנסי והעיקר — המסוה שלי על פני, כנהוג, ויאללעה! ישר אל המגרש הרוסי.

כשהגעתי אל השער הלכתי סוממיות כ"מידושו"ר" ממש, מבלי נטות ימינה ושמאל לה, בצעדים אטים וארוכים כדרך בני עשרת-השבטים בארצנו, כאלו לא נבראה הארץ אלא בשבילם. ושני ה"כרובים", שומרי השער, עפו ממש מרב התפעלות. היהודי עשה לפני את ה"סאלוט", בדחילו ורחימו, ושלא כדרכו מרב פחד, והערבי פור במקלו העבה את הקהל ואמר כלשונו: "יאללעה! פאס! (פאס בלע"ז ופירושו: יעבור נא!)". משנכנסתי לטרקלין נתגלה לפני מחוז איום ונורא. הבית-דין שלהם נהפך פתאום לקסרקטין. מלאכי חבלה מ"עשרת-השבטים" ומצירלנדיה עמדו למאות, זעיר פה, וזעיר

שם, מזוינים מכה רגלם ועד ראשם כלולכים ואתרוגים (לא אלה שבצעירי ההנהלה הציר"נית!), עומדים ומתפללים בצבור ובדבקות בין יעצי הפרוש אשר בחורשה כבעל-שם טוב וצ"ל בשעתו ולומדים את עצמם לעשות נענועים ב"הרבם ובקשתם" לכל הרוחות עפ"י האר"י ז"ל. על יד הכניסה עומדים מנינים אחרים של "שמישים", כשוטרים ממש ומשגיחים בעיגא-פקיחא על ה"קונרסים" ועל סדר התפללות.

נסיתי להתקרב אל אחב"י ולשאל מהם: למה רגשו גויים? ומה כל החרדה הזאת? והנה ראה אחד ה"שמישים", נתן לי רמיוה ככורמיזא, כמובן מרחוק, והבגתי כי בקלוי"ז יל שלהם נוהגים היום להתפלל דוקא לא בצבור אלא ביחירות, כפי פקודת ה"רבי" כדרך החסידים ולא הלילה המתנגדים.

עודני מדבר והנה מושכים בשרוולי. פניתי לאחורי והנה — הו א בכבודו ובעצמו, בעל-הגיטראיות שלי, שחזר מרבי מאיר-בעל-הנס, טען ספרים וקונטרסים קטנים ולוחות-השנה משנת "תרפ"ה, רודף

הוא אחרי וצועק בקולי, כדרכו: שמע נא ר' עזמות! מצאתי לו הפעם נוטריקון שלא נוטר ריקו אכותינו! בשעת ההלל הגדול בחג השבועות, חשבתי על אצבעותי ומצאתי כי "מלך חוסיין" בנימטריא: "לא לנו, לא לנו". גם בשביל האב וגם בשביל הבן, כמו שנאמר: אותו ואת בנו.

וכיצד זה נכנס יהודי שכמותך אל המגרש? — שאלתי ממנו. — פשוט מאד, ענה בעל הלוחות, למדתי ב"ה מבני ישמעאל, בשלא נותנים להכנס מצד זה הולכים מאחורי כלומר מהצד השני של המגרש. פתח פתוח מצאתי שם, הוא אומר, וכל אחב"י נכנסים דרך שם.

על הפתח עמד הגבאי מ"עשרת השבטים" מקציני-סדום ובדק את ציצור תיהם של כל הנכנסים אם אין שם איזה קשר פסול חלילה; נפלתי על החמצאה, השלכתי הצדה את ה"קאסק" שלי ותבשתי מיד את התרבוש האדום ואנב רמותי לו בלחישה בערבית, נאחאווי" וטהורה, כי שייך אני למנינו של הרבי ר' משה'לי ומיד

בכנסתי לפני ולפנים בלויית אחד ה"שמישים" שנטפל אלי עפ"י פקודת הגבאי כנראה מפני עינא בישא. נסיתי אמנם להסביר לו ל"לוייתו" (קאזואליר בלע"ז) שלי כי נדגש הנני כהכבוד הגדול הזה ואולם הוא לא זו ממני אף רגע ורדה אחרי כצל מחדר לחדר ומאלם לאולם, שהיו ריקים מאדם וממש" פטים ולא הנחתי אף דלת אחת בכונה כדי להלאותו ושנינו עולים ויורדים על המדרגות המלאות שוטרים, כמו שנאמר: שופטים ושוטרים תתן לך בכל שערך בבית-המשפט, ודומים היינו באותה שעה למלאכים שראה יעקב אבינו על הסולם בחלום, עד שראה הקב"ה בעניי ומלאכי זה עף לו בלי כנפים ונתעלם מן העין.

בכנסתי בלאט אל האולם הגדול בבית דין של מעלה ונדהקתי לתוך פנה הבויה אשר בחיץ העומד בכניסה על יד הפתח. חבשתי היטב את המסוה על פני כדי שלא יכירוני חלילה. עשיתי לי נקב קטן בתוך הבה, כעבדול חמיד בשעתו בבית התיאטרון אשר בהיכלו, וב"רווח ואינו נראה" הצצתי מבעד לחרכים אל התיאטרון שאלנו כדי

קאדך שהם הם העיקריים באיום גנ"מ  
יע על קאום במטרה שיחזור ממצעמדותו.  
יום לפי דעתו אשמתם קטנה מן הרא'  
משום שלא נתברר הדבר שגם הם  
אולם על היותם שותפים לדבר עבירה  
ם אף הם להענש.

אחד מעורכי הדיון קט להגן על נאשם  
והשתדל להוכיח, מבלי שהדבר יצליח  
שהנאשמים עשו את מעשיהם במצב  
גננה עצמית משום שתושבי שכם איימו  
ושבי הכפר, שאם לא יחזור קאום מדעתו  
וי יהרגו אותם. אולם השופט דחה את  
הזאת במצאה כי היא אינה הגיונית  
ת.

בשעה 5 אחה"צ נסגרה הישיבה ודמ"ר  
נדהח להיום בשעה 9 מבקר היום ינאמו  
הדיון את נאומו ההננה ואחר ינתן  
הדיון.